

IBÜKOSZ (i. e. 580-520)

TÖREDÉK A TAVASZRÓL

Fénylik a birs a tavaszban, a zugó
gyors patakok gyökerét megitatják,
s ott, hol a nimfa-sereg szűz kertje van,
újra virágzik a felragyogó pomagránát,
s búvik az új levelek hűvösében a kis fűrt,
jár-kelet az új venyigékben a bor már:
bennem a vágynak nyugovása, sem évszaka nincsen, időtlen;
mint ahogyan lobogó villámokkal a thrák
északi szél söpör át a vidéken,
Küpris is úgy tipor engem örökké,
néma közönnyel, olyan feketén, eszelősen,
egyre csak új szerelembe taszít gyermeki kortól
és ma is úr a szivemben.

Radnóti Miklós fordítása

Iamboszköltészet

ARKHILOKHOSZ (i. e. 7. sz.)

NEOBULÉ

Egy mirtuszágat vitt kezében és derűs
mosollyal egy pár rózsát. és a fűrtje mind
nyakára hullt, beármékolta vállait.

Franyó Zoltán fordítása

A NAGYKÉPŰ HADVEZÉREKHEZ

Én utálom a hórihorgas, döngőléptű tiszteket,
visszanyírt szakálluk is, meg göggel hordott üstökük.
Más legény kell, tömzsi, nékem, hogyha csámpás, akkor is,
csak meg tudja vetni lábát s szíve is helyén legyen!

Horváth István Károly fordítása

Kardal

PINDAROSZ (i. e. 520-445)

A LOKRISZI HAGÉSZIDÁMOSZNAK (Ökölvívásban nyert diadalára)

Van, hogy az ember várja, amíg feltámad a szél,
van, hogy az égből várnak esőt,
vemhes felleg gyermekét,
ám ha ki küzdött, boldogul,
csordul a himnusz, mint a méz,
a jövődő hírnév kútfeje,
s biztos, mint amit eskü köt,
nagy tetteknek e pályabér.

Nincsen irigye, övé a dicséret,
ki győz az Olümpián. A mi nyelvünk mind e dicsőség
pásztorá lenni kíván,
s istentől való az is, mikor kivirúl
bölcs férfi szívében a gondolat.
Tudd meg hát, Arkhesztratosz
sarja, hős Hagésziámosz:
győztél mint ökölvívó,

és az olajfa arany lombjából font koszorún
édes ének lesz a dísz: az én szavam,
és hazádat, Lokriszt sem felejttem el,
vár az ünnep ott s kezeskedem, ha jöttök,
drága Muzsák, jöttök vendégekhez nem rideg
és a szépben nem járatlan
bölcs és bátor nép közé.
Mert a róka - tűzpiros vad -
és a bömbölő oroszlán
sem cserél természetet.

Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása